

[Minister Hans Sølvhøj.]

Det er rigtigt, at der er en langsom udvikling i udbetalingerne også ifølge de love, der ligger forud for dette lovforslag. Denne langsomhed kan i og for sig ikke tilskrives dansk langsommelighed, men skyldes, at forberedelserne og drøftelserne af lånevilkårene nødvendigvis må tage lang tid også på grund af forholdene i de lande, der skal hjælpes. I de første lån havde man eksempler på ret høj rente; i lånet til Indien, som blev betalt tilbage i rupees, altså i en ikke konvertibel valuta, havde man netop sådan et eksempel på høj rente og relativt dårlige lånevilkår. De enkelte lån har jo været behandlet i finansudvalget, og senere er man kommet ind på de gunstige betingelser, fru Else-Merete Ross nævnte: først og fremmest at fastsætte en periode, hvori der ikke skal afdrages, samt rentefrihed; det har været det generelle princip i det sidste års tid.

Endelig var fru Else-Merete Ross inde på spørgsmålet om bunden og ubunden hjælp i denne finansielle sektor. Det er et ret kompliceret spørgsmål. Man kan selvfølgelig generelt sige, at der i vid udstrækning er tale om bunden hjælp. På den anden side må man sige, at en række maskindele, forskellige komponenter, transporten og andre ting er ubunden, så billedet er altså ikke på nogen måde enkelt. Men detaljer af den art kan formentlig drøftes i et udvalg.

Endelig er jeg enig med fru Else-Merete Ross i den hovedbetragtning, at renter og afdrag naturligvis omhyggeligt bør opgøres og fradrages bruttobevillingerne. Det sker også, og først derved får man naturligvis det sande billede af hjælpens omfang.

Der blev nævnt procentsatsen 0,7 som et naturligt mål for den offentlige hjælp i året 1970-71. Jeg kan sige, at der er en formodning om, at hvis bevillingerne vokser med 50 pct. for hvert år fra nu af til 1969-70, vil man så nogenlunde — under forudsætning af en realindkomststigning på godt 4 pct. pr. år — nå frem til ca. 0,5 pct. for finansåret 1969-70. Disse tal er nævnt med forbehold, men det er et skøn, som man sikkert nogenlunde kan forlade sig på. Jeg er enig med fru Else-Merete Ross i, at det er noget, der må kræve megen overvejelse, om ikke dette tal er for lavt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om nedsættelse af et udvalg vedrørende Danmarks bistand til udviklingslandene [af Per Møller m. fl.].

(Forslaget til folketingsbeslutning (nr. II) findes i tillæg A. sp. 1287, fremsættelsen i tidenden sp. 311).

Sagen sattes til forhandling.

Minister Hans Sølvhøj: Jeg kan i alt væsentligt henholde mig til de bemærkninger, som fra regeringens side blev knyttet til forslaget, da det var til behandling i det høje ting den 1. november i fjor.

Regeringen er velvilligt indstillet over for dette forslag, blot vil jeg understrege, at såfremt et stående udvalg kan tænkes at stille krav om materiale, som ellers ikke ville blive udarbejdet af sekretariatet, kan der naturligvis — og jeg henviser her til den forrige debat — opstå et personale-spørgsmål, men dette kan formentlig drøftes, såfremt et udvalg skal foretage nærmere behandling af forslaget.

Ordføreren for forslagsstillerne (Per Møller): Jeg vil gerne takke ministeren for den fornyede understregning af en velvillig holdning til tanken om et sådant stående u-landsudvalg. Jeg tror, det på mange punkter vil have muligheden for at opfylde en vigtig funktion. Man kan vel af og til have haft en mistanke om, at regeringen havde en tilbøjelighed til at slippe lidt for nemt om ved sin u-landspolitik; den er lidt for ofte kommet med undskyldninger og har haft lidt for travlt med at skyde